

A homlokán egy, az állán két nagy, sörtés szemölcs barnállott. A szájában porcellánfehéren ragyogott hamis fogsora. Ilyennek képzel az ember egy méltóságára adó, berlini zongoratanárnőt, aki szeret szigorúan bánni a növendékeivel.

(Hunyady Sándor: A öröslámpás ház. Budapest, 1937. 5., 6., 10., 11.)

Az alvilági kérő

HUNYADY SÁNDOR

Valószínű, hogy a pénzért kapható nők piacán éppen a legkomiszabb szemét kerül fölül. A legönzőbb, a leghidegebb, a legszemtelenebben követelő. Persze elég hozzá egy kis butaság, lustaság vagy falánkság, hogy lent maradjon a sors mélységeiben az ilyen lány. Mégis legtöbbször valami ijedten rejtegetett kicsinységi érzés a sikertelenség oka. [...]

Ebbe a szalónba is Freud kellett volna... De elég sem lett volna Freud, maga Jézus kellett volna hozzá talán, hogy jószágos szavával visszaadja a kilenc mindenbe belényugodott, csipogó lány emberi önérzetét. [...]

Olyan zaj volt a szalónban, mint egy madárkereskedésben. A lányok kotkodácsoltak az asztal körül. Válogatottan szép lányok voltak, fiatalok. Szőkék, barnák, feketék, mindenféle gyártási árnyalatban, amit csak kínálhat Erdély. Volt közöttük ritkaságnak, egy lángvörös hajú, szeplős félbolond zsidólány is, akiről minden társnője tudta, hogy mérgeket dugdos a fiókjában. „Ha huszonnégyéves lesz, be fogja venni. Megesküdött rá, hogy nem fog megöregedni.”

A nappali világosságában, az álom után, kipihelve, frissen, festéktelenül, koszorúba csavart hajjal vagy bekötött fejjel [...] olyan csinosak, kedvesek voltak e lányok, hogy szinte meg kellett rendülni példátlan olcsóságukon.

A Grand Café „Maláta” nagykávéház a kültelken volt. Fontos és sűrűn lakott, de rendkívül szegény, piszkos uccában. A sarki rendőrposzt állandó gyanúval nézte a kávéház bejáratát. Züllött kávéház volt a „Maláta”. Asztalai körül látszott meg legjobban, hogy termeli a nyomor a bűnt. A törzsvendé-

gek közt nem akadt egyetlen tisztességes ember. A tulajdonos rovottmúltú orgazda volt. A főpincér két évet ült hamispénz forgalombahozatala miatt, a pincérek szabad óráikban kerítők vagy selyemfiúk voltak. A női zenekar tagjairól pedig ordított, hogy valamennyien megkóstolták már a toloncházat és a kórházat.

Déli tizenkettőkor kifestett lányok yoghurtot vacsoráztak ebben a kávéházban, aztán a fal mellett osontak haza, lomposan, félrészegen, ásítózva és pislogva a nappali világosságban, a városnegyed kölykeinek sóvárgó pillantásától kísérve.

[...]

(Humyady Sándor: A vöröslámpás ház. Budapest, 1937. 56.)

†A szeparé†³³

SZÉP ERNŐ

A főkapitány elrendelte,
Hogy a szeparék ajtajai
Eltávolítandók
A rendőrség, ez a derék had,
Nem szereti a szeparékat,
Intézkedett a rend fő őre –
S az ajtót elveszik előle.

A szeparé elől, mi rajt' vót,
Elveszik most a diszkrét ajtót,
Mely mögött, tulnyomólag éjjel,
Ha pénzünk volt, pezsgőztünk kéjjel. [...]

33 Vö. az 1. kötetben olvasható *Mulatóhelyeken a különszobák ajtóit eltávolítandók* című rendelettel!